

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3017/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Szegedi Ítéltábla Bf.II.660/2023/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján jogi képviselője (dr. Frank Evelyn ügyvéd, Karsai Dániel Ügyvédi Iroda) útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Gyulai Törvényszék 2.B.93/2021/181. számú ítélete és a Szegedi Ítéltábla Bf.II.660/2023/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítvány értelmében a támadott bírósági határozatok folytán sérült az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való joga és XXVIII. cikk (3) bekezdésében rögzített védelemhez való joga. Kérte továbbá az indítványozó, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 61. § (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjai alapján hívja fel az eljáró bíróságokat a jogerős döntés végrehajtásának felfüggesztésére. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát utóbb, a végrehajtás felfüggesztésére irányuló részletes érveléssel egészítette ki.
- [2] Az indítvány és a támadott bírósági határozatok alapján az ügy lényege és az alkotmányjogi panasz előzményei az alábbiak szerint foglalhatók össze.
- [3] Az indítványozót büntetőeljárásban folyt nyomozás során tanúként hallgatták ki 2017. szeptember 5-én és szeptember 11-én, majd 2019. október 9-én. Ezt követően, 2020. szeptember 17-én ugyanabban a büntetőeljárásban a gyanúsított kihallgatására is sor került. A gyanúsított kihallgatás alkalmával az indítványozó élt a vallomás megtagadásának a jogával, vallomást nem tett. Később a tárgyaláson szintén élt a vallomás megragadásának a jogával, majd az utolsó szó jogán írásbeli vallomást csatolt. A Békés Megyei Főügyészség 2021. április 22-én emelt vádat az indítványozó ellen. A Gyulai Törvényszék 2023. március 9-én kihirdetett 2.B.93/2021/181. számú

ítéletével elsőfokon megállapította az indítványozó büntetőjogi felelősségét – a büntető ügy II. rendű vádlottjaként – bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettében, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében, valamint folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének bűntettében. Ezért a bíróság az indítványozót – halmazati büntetésül – 2 év szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és 5 év könyvelői foglalkozástól való eltiltásra ítélte.

- [4] Az ítélet ellen az ügyészség, az I. r. terhelt védője és az indítványozó védője is fellebbezést terjesztett elő. A másodfokon eljáró Szegedi Ítéltábla Bf.II.660/2023/13. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet mind az I. rendű, mind a II. rendű vádlottat érintően megváltoztatta. Az indítványozó terhére megállapított, folytatólagosan bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétséget folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítette, a 2 év szabadságvesztés büntetést fenntartotta, amellett 3 év közügyektől eltiltást szabott ki, továbbá az indítványozóval szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzte.
- [5] Az indítványozó úgy vélte, hogy a fenti ítéletek sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai köréből a bírósághoz, annak körében különösen a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, valamint a fegyverek egyenlőségéhez való jogát.
- [6] A bírósághoz való jog sérelmét az indítványozó arra alapította, hogy büntetőeljárásban a hatóságok előbb tanúként hallgatták ki, majd ezt követően került sor vádlotti kihallgatására, illetőleg vele szemben vádemelésre. Az indítványozó értelmezésében ugyanis a bírói jogvédelem akkor hatékony és akkor felel meg az alkotmányos elvárásoknak, ha a tanúvallomások beszerzése megfelel az eljárási szabályoknak. Kifogásolta ezért, hogy a 2017-ben és 2019-ben lefolytatott tanúkénti kihallgatásai alkalmával – ezen eljárási minőségében – eltérő, korlátozottabb jogosultságokat gyakorolhatott, mint amelyek utóbb, gyanúsított kihallgatásától kezdődően megillették. Annak ellenére, hogy már 2017-ben az eljárás alanyává vált, terhelti jogait csak évekkel későbbi időponttól, 2020-ban tartott gyanúsított kihallgatásától gyakorolhatta. Minderre figyelemmel úgy vélte az indítványozó, hogy a terhelti kihallgatását megelőzően, tanúként tett nyilatkozatait a bíróságok nem értékelhették volna a terhére. Ezzel összefüggésben sérelmezte, hogy a tanúkénti kihallgatások idején – eljárási pozíciójából fakadóan – nem volt jogosult védőt igénybe venni és ügyvédi segítséget sem kapott. Így a hatóságok olyan tanúkénti nyilatkozatait értékelték utóbb a terhére, amelyeket megfelelő jogi segítség nélkül tett. Azok így jogellenesen eredményezték az indítványozó terheltté válását. A tanúkihallgatásokat követő vádemelés ugyanis az indítványozó szerint kétségkívül a tanúkihallgatásokra támaszkodott. Úgy vélte az indítványozó, hogy az ügyében eljáró elsőfokú bíróság véglegesen eloldotta magát a tisztességes eljárás alkotmányos elve által támasztott követelményektől, amikor a büntetőeljárási szabályokat figyelmen

kívül hagyva nem zárta ki az indítványozó tanúvallomását a bizonyítékok köréből. Annak következtében ugyanis nem érvényesültek azok az eljárási garanciák, melyek garantálják a hatékony bírói jogvédelmet.

- [7] Hangsúlyozta az indítványozó, hogy kérelme nem arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság mérlegelje újra a bizonyítékokat, hanem annak megállapítását kéri, hogy a bíróságok az indítványozó eljárásjogi természetű alapjogait teljességgel figyelmen kívül hagyták, azok nem érvényesülhettek. Véleménye szerint az eljárás egészének a tisztességessége sérült azáltal, hogy a felelősségre vonása a tőle törvényellenesen beszerzett tanúvallomásokon alapult. Az alaptörvény-ellenességet továbbá a másodfokú bíróság sem orvosolta azáltal, hogy egyetértett az elsőfokú bíróság érvelésével, miszerint az indítványozó tanúvallomásainak a bizonyítékok közül való kirekesztését semmi nem indokolta. A megfelelő jogszabályi előírások betartásának a hiánya így az indítványozó szerint mint az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban alaptörvény-ellenességre vezetett.
- [8] A tisztességes eljáráshoz való jog egy másik részjogosítványa, a fegyverek egyenlőségéhez való jog sérelmét az indítványozó azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a döntését egyetlen szakértői véleményre alapította, a védők által előterjesztett további bizonyítási indítványokat pedig elutasította. Az elsőfokú bíróság ezen döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett, így a sérelmet nem orvosolta. Kifejtette továbbá e körben az indítványozó, hogy az ítéletek adott munkáltatónál teljesített munkaviszonyára alapították a felelősségét, azonban ezen munkaviszony időtartama, az adott munkáltatónál teljesített munkavégzés ideje álláspontja szerint nem áll arányban a kiszabott szabadságvesztés tartamával. A bíróságok döntése pedig ebben a tekintetben is csupán az indítványozó által tett és az eljárásban jogellenesen felhasznált tanúvallomásokon alapult, további bizonyításra a bíróságok ebben az összefüggésben sem biztosítottak lehetőséget. Az indítványozó javára szóló bizonyítékokat a bíróságot teljes egészében figyelmen kívül hagyták, a vád és a védelem nem részesült egyenlő lehetőségekben, amely így a tényállás megalapozatlanságán túl az indítványozó alapjogi sérelmét is eredményezte.
- [9] Kifogásolta továbbá az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése szerinti védelemhez való jog megsértését is egyrészt a tanúkenti meghallgatásával, másrészt egy olyan szakértői meghallgatással összefüggésben, amelyen az indítványozó védője nem lehetett jelen.
- [10] Tanúkenti meghallgatása kapcsán azt sérelmezte az indítványozó, hogy a bíróságok nem vették figyelembe, hogy már tanúként az eljárás alanyává vált 2017-től kezdődően, és így egyészen 2020-ig korlátozott jogosítványokkal élhetett, terhelti jogait nem gyakorolhatta. Holott a tanúvallomásai alapján emeltek vádat ellene. Kifogásolta, hogy a tanúkenti kihallgatások alkalmával az indítványozó nem kapott teljeskörű tájékoztatást a hatóságoktól az általa elmondottak következményeit érintően, vagyis nem figyelmeztették arra, hogy az eljárásban terheltté válhat.

- [11] Szintén a védelemhez való jog megsértéséhez vezetett az indítvány értelmében, hogy a bíróság annak ellenére megtartotta a későbbi elítélés alapjául szolgált szakértő meghallgatását, hogy az indítványozó védője előzetesen, jogszerűen jelezte, a tárgyaláson nem tud részt venni. Az indítványozó védőjének a távolmaradása miatt a bíróság helyettes védő kirendeléséről rendelkezett, akinek a jelenlétében került sor a bíróság által kirendelt könyv-, adó- és járulékszakértő meghallgatására. A bíróság a védő kirendelését a következő tárgyalás beláthatatlanságával indokolta. Az indítványozó szerint azonban a kirendelt védő közreműködésével a védelem nem lehetett hatékony, mert a kirendelt védő nem tudott felkészülni. Így az indítványozó a védelemhez való alapjogát kellő hatékonysággal csak a saját védőjével tudta volna gyakorolni. Megjegyezte azt is, hogy egyetlen tárgyalási nap elhalasztása bizonyosan nem eredményezte volna az eljárás drasztikus elhúzódását.
- [12] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát [Abtv. 56. § (3) bekezdés].
- [13] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem volt befogadható.
- [14] 3. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó a Szegedi Ítéltábla Bf.II.660/2023/13. számú ítéletét 2024. május 18-án vette át, így az alkotmányjogi panaszt 2024. június 26-án határidőben terjesztette elő.
- [15] Az indítványozó jogi képviselője eljárási jogosultságát az indítványhoz csatolt meghatalmazással megfelelően igazolta, így az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (6) bekezdése szerinti előírásnak is megfelel.
- [16] Eleget tesz továbbá az indítvány az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében a határozott kérelemmel összefüggésben rögzített feltételeknek, mivel megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdés], és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét. Meghatározza továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálandó konkrét bírósági határozatokat, okfejtést tartalmaz azok alaptörvény-ellenességéről, valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg a megsemmisítésükre.
- [17] 4. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja továbbá az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29-31. § szerinti

tartalmi követelményeket. Ezeket a feltételeket vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.

- [18] Az Abtv. 27. §-a értelmében alkotmányjogi panaszt az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen lehet előterjeszteni. Az indítvány a Szegedi Ítéltábla Bf.II.660/2023/13. számú ítélete tekintetében tesz eleget ennek a feltételeknek, mivel az az indítványozó ellen folyt büntetőeljárást lezáró jogerős határozat. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az indítvány befogadhatóságát a továbbiakban a Szegedi Ítéltábla Bf.II.660/2023/13. számú ítélete alapján vizsgálta.
- [19] Megállapította az Alkotmánybíróság azt is, hogy az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. A támadott döntést érintően továbbá az indítványozó alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és figyelemmel arra, hogy a megsemmisíteni kért határozatban a bíróságok a büntetőjogi felelősségéről hoztak határozatot, nyilvánvalóan érintett is.
- [20] 5. Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának az is feltétele, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdését érintő kifogásait az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság a következőképpen értékelte.
- [21] Az indítvánnyal összefüggésben az Alkotmánybíróság mindenképp hangsúlyozza, hogy a bizonyítási rendszer, a konkrét bizonyítási szabályok kialakítása az Alkotmánybíróság értelmezésében a jogalkotó feladata, melyet a jogalkalmazó bíróságok értelmeznek. A bizonyításra vonatkozó rendelkezések szoros összefüggést mutatnak a tisztességes eljáráshoz való joggal, ám ezen alapjog, továbbá más alapjogok (például a magánszféra védelme, emberi méltóság védelme, kínzás tilalma, védelemhez való jog) és alkotmányos rendelkezések (különösen a jogállamiság tétele) által kijelölt kereteken belül a jogalkotó nagyfokú szabadságot élvez ezek meghatározása során. Önmagában az, hogy e szabályoknak mi a helyes tartalma, bírói jogértelmezés kérdése, a téves jogértelmezés pedig önmagában nem vezet szükségképpen az Alaptörvény sérelmére. {3104/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [18]}
- [22] Az Alkotmánybíróság számos döntésében rámutatott már, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel. {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]} Kifejtette továbbá, hogy kifejezett módon nem foglalt még ugyan állást az Alkotmánybíróság abban a kérdésben, hogy

a tisztességes eljáráshoz való jogból levezethető-e egyes bizonyítékok kizárásának kötelezettsége vagy tilalma, így például a Be. 187. § (1) bekezdésében foglalt szabály, de többször kiemelte, hogy a tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. E joggal szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog, vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. Egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása mellett lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [31]; 3/2014. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [59] és [73]; 3104/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [18]}. Egyértelműen megállapítható ezért, hogy a törvénysértő bizonyítékok felhasználása a büntetőeljárásokban relatív eljárási szabálysértéshez, illetve adott esetben a tisztességes eljárás megsértéséhez is vezethet.

- [23] A fenti következetes gyakorlatára is figyelemmel volt az Alkotmánybíróság, amikor az indítványozó kifogásait az Abtv. 29. §-a kontextusában értékelte. Ennek eredményeként megállapította, hogy az indítványozó kifogásai, amelyeket részben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséhez, részben az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséhez kapcsolódóan adott elő, kivétel nélkül az indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban a bíróságok által lefolytatott bizonyítási tevékenységgel kapcsolatosak, a Be. kapcsolódó rendelkezéseinek az alaptörvény-ellenességét az indítvány nem állította. Az indítványozó lényegében azt sérelmezte, hogy
- a büntetőeljárásban a gyanúsítását megelőzően tanúként is kihallgatták, ám a tanúvallomásait a bíróságok utóbb nem zárták ki a bizonyítékok köréből és tanúkénti minőségében más jogosítványok illették meg, mint utóbb gyanúsítottként.
  - a bíróságok az indítványozó büntetőjogi felelősségét jelentős mértékben ezen tanúvallomásokra alapították, az indítványozó és védője további bizonyítási indítványait elutasították.
  - a büntetőjogi felelősség megállapításának alapja továbbá egy olyan könyv-, adó- és járulékszakértő véleménye volt, akinek a meghallgatására az indítványozó védőjének a távolmaradása miatt helyettes védő jelenlétében került sor.
- [24] Az Alkotmánybíróság a konkrét ügy megítélése során különös jelentőséget tulajdonított annak, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást az I. r. és a II. r. vádlottak vallomásain túl számos további bizonyítékra alapította. Azok felsorolását az elsőfokú ítélet [66] bekezdése a 19 oldaltól kezdődően a 22. oldallal bezárólag tartalmazza. A 17 dossziényi utalt iratanyag a bizonyítékok igen széles körét foglalta magában, ellentmondva az indítvány azon állításának, amely szerint az ítélelhozatal az indítványozó korábbi tanúvallomásain, valamint elsődlegesen azon szakértő véleményén alapult, akinek a meghallgatását az indítványozó a védője távolléte okán kifogásolta.
- [25] Szintén értékelte az Alkotmánybíróság, hogy a másodfokú bíróság kifejezetten utalt rá: az elsőfokú bíróság az elsőfokú ítélet 40-42. oldalain tételesen felsorolta az

előterjesztett bizonyítási indítványokat és azok elutasításának okait, amelyekkel túlnyomórészt az ítélet tábla is egyetértett, mivel azok teljesítésére a tényállás megállapításához nem volt szükség (másodfokú ítélet, Indokolás [45]).

- [26] Megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy az indítványozó a tanúvallomásai felhasználását az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésben nem kifogásolta. Ugyanígy nem hivatkozott arra sem, hogy a bizonyítási indítványait indokolatlanul és kivétel nélkül elutasították volna. A fellebbezésben az elsőfokú ítélet megalapozatlansága mellett a helyettes védő jelenlétében történt szakértői meghallgatást érintően fejtette ki aggályait és állította arra figyelemmel a bírói mérlegelés törvényellenességét.
- [27] Rámutat az Alkotmánybíróság, hogy a helyettes védő kirendelésének szabályait a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 49. §-a rögzíti. Így ezen szabályok alkalmazásával összefüggő jogértelmezési, ennek megfelelően a bíróság hatáskörébe tartozó kérdés, hogy konkrét esetben helye van-e a védő távolmaradása okán helyettes védő kirendelésének.
- [28] Az indítványozó ezen kifogásaival összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [29] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság jelen ügyben arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó nem vetett fel olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, amely az Abtv. 29. §-a alapján az indítvány befogadását és érdemi vizsgálatát megalapozta volna.
- [30] 6. A fentiek értelmében az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok

befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek. Ezért alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel visszautasította.

- [31] Az indítvány visszautasítására tekintettel az indítványozó azon kéréséről, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 61. § (1) bekezdés alapján hívja fel a bíróságot a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére, nem kellett döntést hozni {3328/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [23]; 3356/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [24]; 3117/2023. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [24]; 3475/2023. (XI. 7.) AB végzés, Indokolás [38]}.

Budapest, 2025. február 18.

Haszonicsné Dr. Ádám Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró